

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **P., s.r.o.**, IČO: X,
sídlem X,

proti

žalovanému: **Celní úřad pro Středočeský kraj**,
sídlem Washingtonova 1621/11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. 227213/2017-610000-61,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou Městskému soudu v Praze dne 8. 2. 2018 a postoupenou Krajskému soudu v Praze usnesením ze dne 4. 4. 2019, č. j. 6 Af 4/2018-32, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým ředitel žalovaného zamítl námitky žalobkyně proti opatření, jímž žalovaný dle § 121 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen

„zákon o hazardních hrách“), v provozovně B. B. na adrese X, S., zadržel technické zařízení označené jako „Q.“, ID: X (dále jen „zařízení Q.“), včetně jednoho kusu klíče, blíže nezjištěné hotovosti a smlouvy č. Z5-010417-735196, o umístění zařízení Q.. O zadržení byl dne 8. 12. 2017 vyhotoven úřední záznam č. j. 227213-4/2017-610000-61.

Obsah žaloby

2. Žalobkyně namítá, že vědomostní kvíz realizovaný prostřednictvím zařízení Q. nenaplnuje znak náhody, který je definičním znakem hazardní hry podle zákona o hazardních hrách, a tudíž nejde o hazardní hru. K provozu předmětného zařízení tedy není dle žalobkyně nutné držet žádné povolení, žalobkyně žádné ustanovení zákona o hazardních hrách neporušila, a proto nebyla splněna podmínka pro zadržení věci podle § 121 zákona o hazardních hrách. Žalobkyně tvrdí, že koncept zařízení Q. splňuje pouze první dvě podmínky definice hazardní hry, jimiž jsou vklad a nezaručenost návratnosti vkladu. Třetí podmínku spočívající v tom, že o výhře či prohře rozhoduje náhoda, však nesplňuje, neboť jde o tzv. vědomostní soutěž. Úspěch ve hře (tj. výhru) neurčuje náhodná okolnost, nýbrž vědomosti sázejícího (dále jen „hráč“) uplatněné ve vědomostním kvízu. V případě správné odpovědi získá hráč výhru, v případě špatné odpovědi prohraje a o vklad přijde. Hráč má možnost kdykoli hru ukončit. Definičním znakem hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách je, že náhoda rozhoduje o výhře či prohře jako takové, nikoli o výši výhry. Za hazardní hru tak nelze považovat hru, u níž je na náhodě závislá pouze výše výhry, nikoli výhra či prohra jako taková. Zařízení Q. nezaručuje návratnost vkladu, což by však nemělo být zaměňováno se závislostí výhry či prohry ve hře na náhodné okolnosti. Žalobkyně uvádí, že výrobce zařízení Q., společnost M. G. s.r.o., si za účelem posouzení povahy algoritmů, na nichž je fungování zařízení založeno, nechal Elektrotechnickým zkušebním ústavem (dále jen „EZÚ“) jakožto nejvyšší státní autoritou, která zkoumá a certifikuje veškeré výherní hrací přístroje a video loterní terminály k provozu v České republice, zpracovat zprávu o posouzení ze dne 11. 11. 2013, č. 305042-01/01 (dále jen „zpráva EZÚ“). EZÚ ve zprávě konstatuje, že algoritmus použitý v zařízení Q. neposkytuje náhodný výsledek a o dalším průběhu soutěže rozhoduje hráč. V závěru citované zprávy EZÚ konstatoval, že „*algoritmus využívaný zařízením „Systém pro znalostní soutěž Q.“, nesplňuje požadavky § 1 odst. 2, 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách v platném znění*“. Citovaná ustanovení zákona o loteriích definovala loterii nebo obdobnou hru v zásadě shodně jako zákon o hazardních hrách. Závislost výhry či prohry na náhodě nebyla v případě zařízení Q. shledána. Z výše uvedeného plyne, že tuto hru nelze považovat za hazardní hru podle zákona o hazardních hrách. Žalobkyně se proto domnívá, že zákon o hazardních hrách se na zařízení nevztahuje. Poukazuje na čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, k otázce možného dvojího výkladu veřejnoprávní normy. Žalobkyně je přesvědčena, že k provozování předmětného zařízení nebylo třeba povolení, a tudíž je provozovala v souladu s právními předpisy.
3. Žalobkyně namítá, že stanovisko pracovníků celního úřadu je založeno pouze na laickém posouzení zařízení, k němuž nebyli kompetentní. Z obsahu napadeného opatření neplyne, jakou kvalifikaci měli pracovníci provádějící kontrolní hry k tomu, aby správně posoudili algoritmus příslušného vědomostního kvízu. Laické nekompetentní posouzení v rozporu s poznatky EZÚ nemohou být dle žalobkyně podkladem pro zásah do práv žalobkyně. Z obsahu napadeného opatření o zadržení vyplývá pouze hodnocení technického zařízení pracovníkem žalovaného, aniž by bylo zřejmé, jak probíhala kontrolní hra. Jelikož

pracovník celního úřadu své závěry neopřel o skutkový popis kontrolních her, byla žalobkyni upřena možnost napadnout správnost závěrů konkrétními argumenty v návaznosti na popis realizovaných kontrolních her. Argumentaci ředitele žalovaného citací tiskové zprávy žalobkyně považuje za nepřezkoumatelnou a jeho závěry za nepodložené a nesprávné. Poukazuje na to, že nebyl opatřen znalecký posudek, který by překonal odbornou přesvědčivostí předloženou zprávu EZÚ. Navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému vrátit zadržené zařízení Q. včetně klíče.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření uvádí, že během kontroly provedené dne 8. 12. 2017 v provozovně B. B. na adrese X, S., byla provedena zkouška s cílem ověřit, zda zařízení Q. slouží k provozování hazardních her, na jejímž základě bylo pojata podezření, že zařízení naplňuje znaky hazardní hry dle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách a že provozování hry podléhá povolení. Dále žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 150/2013-79, č. 3132/2014 Sb. NSS, v němž NSS konstatoval, že zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) nevymezuje, jaké procento náhody musí být ve hře zastoupeno, aby šlo o loterii či obdobnou hru. Nestanoví, že se míra náhody má vyskytovat v převažující nebo podstatné míře, musí však být přítomna v nezanedbatelné míře. Definice hazardní hry v zákoně o hazardních hrách je významem totožná. Pokud tedy tzv. kvízomat spadal pod právní rámec zákona o loteriích, bude předmětné zařízení spadat též pod zákon o hazardních hrách. Uvádí, že kvízomaty jsou zařízení podobná válcovým hrám, která nabízí zodpovězení vědomostních otázek, přičemž většina otázek má hodnotu nižší, než je sázka. V průběhu hry se však může objevit otázka s hodnotou vyšší. Na otázky není nutné odpovídat hned, je možné je odložit, případně hra může běžet automaticky. Po nakumulování odložených otázek je hráči umožněno přejít k odloženým otázkám a po správném zodpovězení jsou peníze vloženy do výherního banku. Ve většině provedených her je hodnota otázky, tedy výhra, nižší než sázka, a tak i při správném zodpovězení otázky a vyplacení její hodnoty hráč fakticky prohrává. Správnost odpovědi má vliv pouze na výši prohry. Výsledek hry tedy není primárně ovlivněn znalostmi či vědomostmi hráče, neboť určujícím faktorem je hodnota otázky. Pokud zařízení generuje otázky s nízkou hodnotou, pak i hráč s dokonalými znalostmi spěje k prohře. Ať je hodnota otázek generována náhodně, na základě soustavy matematických rovnic nebo dle čisté posloupnosti, jde o okolnost pro hráče neznámou. Hráč má možnost zjistit hodnotu následující otázky, nemá však přehled o celém průběhu hry, například v závislosti na výši vkladu. Hodnota další otázky je generována na základě pro hráče neznámé okolnosti. Žalovaný uvádí, že při posouzení prvku náhody přihlédl také ke stanovisku k posouzení prvku náhody ve vztahu k hazardním hrám ze dne 4. 9. 2017 vypracovaného Katedrou pravděpodobnosti a matematické statistiky Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy (dále jen „stanovisko UK“), v němž se uvádí, že je nutné pojem náhoda interpretovat z hlediska hráče. Pokud je výsledek hry závislý na náhodném generování otázek a jejich hodnot, jde o nezanedbatelnou míru náhody ve hře. Hráč realizuje faktickou ztrátu v kroku, který mu je znám, aby měl šanci zakoupit následující otázku s možnou vyšší hodnotou, která mu však již známá není. Racionální hráč by sám o sobě nezakoupil otázku, při jejímž zodpovězení by bez ohledu na správnost odpovědi utrpěl ztrátu. Očekávání vyšší hodnoty otázky je pro hráče stimul, který ho udržuje ve hře. O výhře a prohře rozhoduje hráči neznámá okolnost (náhoda) spočívající ve výběru otázek.

5. Ke zprávě EZÚ žalovaný konstatoval, že EZÚ se vymežil v tiskové zprávě ze dne 3. 7. 2015 proti interpretaci inspekční zprávy č. 303894-01/01. V tiskové zprávě EZÚ uvedl, že nikdy neprohlásil (nevydal inspekční certifikát), že zařízení kvízomat je či není zařízením spadajícím pod zákon o loteriích, neboť předmětem inspekce byla pouze část zařízení „vědomostní kvíz“, a to znalostní soutěž. Odborné posouzení zařízení „vědomostní kvíz“ u EZÚ nikdo neobjednal. Žalovaný má za to, že tiskové prohlášení se vztahuje i na zprávu předloženou žalobkyní, neboť z ní neplyne, že by EZÚ zkoumal celý proces hry. Ze zprávy EZÚ lze dovodit, že zkoumána byla pouze část zařízení (algoritmus), nikoli celé zařízení ve stavu kontroly. Odkaz na tiskovou zprávu EZÚ proto žalovaný považuje za relevantní. Z tiskové zprávy vyplývá, že odborné posouzení zařízení „vědomostní kvíz“ si nikdo u EZÚ neobjednal, přičemž žalobkyní předložená zpráva byla vydána v období, k němuž se EZÚ v tiskové zprávě vyjadřoval.
6. K otázce kompetencí pracovníků celního úřadu žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 5. 2017, č. j. 22 Af 19/2015-117. Ve věci nebylo dle žalovaného třeba odborných znalostí, neboť šlo o poměrně snadnou hru. Princip hry a její fungování mohl pochopit každý. Nadto byli pracovníci žalovaného proškoleni v oblasti hazardních her, disponují znalostmi z výkonu dozoru v této oblasti, jsou seznámeni s judikaturou správních soudů, stanovisky ministerstva financí, stanoviskem UK a dalšími podklady nezbytnými pro výkon své funkce. Byli tedy kompetentní k posouzení, zda předmětné zařízení naplňuje znaky hazardní hry.
7. Žalovaný s odkazem na § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách uvádí, že úřední záznam o zadržení obsahuje zákonem stanovené náležitosti. Závěry v něm obsažené byly zaznamenány též v protokolu o kontrole. Žalobce nevyužil práva podat proti kontrolním zjištěním námitky. Průběh ověření funkčnosti zařízení Q. byl zachycen v záznamu o provedené zkoušce, ve kterém je popsána vlastní hra včetně vložené částky.

Splnění podmínek řízení a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž ho přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili, a má se tedy za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
10. K přípustnosti žaloby proti rozhodnutí ředitele žalovaného o námitkách proti opatření o zadržení věci soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2018, č. j. 30 Af 19/2017-60, jehož závěry byly potvrzeny rozsudkem NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 As 171/2018-55. Všechny rozsudky správních soudů, na které soud odkazuje, jsou dostupné na www.nssoud.cz.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že pracovníci žalovaného provedli dne 8. 12. 2017 v provozovně B. B. na adrese X, S., v rámci kontroly zkoušku zařízení Q. s cílem ověřit, zda o výhře či prohře rozhoduje náhoda nebo neznámá okolnost, a zda tedy naplňuje definici hazardní hry dle zákona o hazardních hrách. Ze záznamu o provedené zkoušce

plyne, že za účelem zkoušky byla do akceptoru zařízení vložena bankovka ve výši 100 Kč. Hodnota bankovky byla připsána do kreditu hry. Po odsouhlasení pravidel se objevilo hlavní menu s vizualizací devíti válcových her, dále ikony „Další otázka“ a „Odložené otázky“. K provedení zkoušky byla vybrána hra s názvem „ULTRA HOT“. Výherní kombinace se určovala podle polohy uspořádání jednotlivých symbolů v herních liniích dle tabulky výher vyobrazených na zařízení Q.. Po stisknutí tlačítka „auto start“ došlo k roztočení válců a z kreditu byla odečtena vsazená částka. Válce se zastavily automaticky, poloha a počet herních symbolů v herních liniích určovala výherní kombinaci, a tedy případnou výši výhry. Po několika hrách došlo k docílení jedné z výherních kombinací a vyhraná částka, jejíž výši určovala vyobrazená tabulka výher na zařízení, se připsala do tzv. hodnoty odložených otázek. Ve hře bylo po připsání částky automaticky pokračováno roztočením válců. Po vyčerpání kreditu bylo pracovníkům žalovaného po zvolení „odložených otázek“ a tlačítka „risk jediná otázka“ položena vědomostní otázka se dvěma možnostmi. Stisknutím tlačítka „náповěda“ se zobrazila procentuální správnost jednotlivých možností. Po zvolení správné odpovědi byla „hodnota odložených otázek“ připsána do „banku“. Průběh hry se několikrát opakoval až do prohry na počátku vložené částky. Jelikož polohu a počet herních symbolů v herních liniích válců nebylo možno jakkoli ovlivnit, dospěli pracovníci žalovaného k závěru, že zařízení Q. splňuje definici technické hry, jež podléhá povolení.

12. Pracovnice provozovny B. B. uvedla, že zařízení Q. je ve vlastnictví žalobkyně. Dle předložené nájemní smlouvy je žalobkyně provozovatelem zařízení.
13. Celní úřad zadržel zařízení Q., včetně jednoho klíče, blíže nezjištěné hotovosti a smlouvy č. Z5-010417-735196 o umístění zařízení Q.. V úředním záznamu o zadržení věci ze dne 8. 12. 2017, č. j. 227213-4/2017-610000-61, žalovaný, uvedl, že na základě kontroly prováděné v provozovně B. B. na adrese X, S., dne 8. 12. 2017 a zkoušky, o jejímž provedení byl pořízen záznam č. j. 227213-2/2017-610000-61, zjistil, že existuje důvodné podezření, že zařízení Q., ID: X, slouží k provozování hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 2 písm. e) a § 5 zákona o hazardních hrách bez povolení dle § 85 zákona o hazardních hrách, a dochází tak k porušování zákazu dle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách. Přílohou úředního záznamu o zadržení věci byl i záznam o provedené zkoušce č. j. 227213-2/2017-610000-61. Úřední záznam o zadržení věci byl zaslán žalobkyni do datové schránky dne 11. 12. 2017 a doručen žalobkyni fikcí dne 21. 12. 2017.
14. Žalobkyně podala proti zadržení zboží dne 11. 12. 2017 námitky, v nichž argumentovala obdobně jako v podané žalobě. Spolu s námitkami předložila zprávu EZÚ, v níž se uvádí, že algoritmus využívaný zařízením „Systém pro znalostní soutěž Q.“ nesplňuje požadavky § 1 odst. 2 a 3 zákona o loteriích. Neposkytuje náhodný výsledek, ale shodný výsledek při stejných vstupních podmínkách a stejných odpovědích účastníka soutěže. O dalším průběhu soutěže rozhoduje její účastník.
15. Ředitel žalovaného vydal dne 29. 1. 2018 napadené rozhodnutí, kterým námitky žalobkyně zamítl. V odůvodnění konstatoval, že po provedení zkoušky bylo poято důvodné podezření, že zařízení Q. naplňuje znaky hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách a provozování této hry podléhá povolení dle § 85 téhož zákona. K námitkám žalobkyně uvedl, že v průběhu zkoušky bylo zjištěno, že k připsání výhry při tzv. válcové hře nejsou nutné žádné vědomostní znalosti, neboť v případě volby „RISK JEDINÁ OTÁZKA“ lze použít tlačítka „NÁPOVĚDA“, kdy se zobrazí procentuální správnost odpovědi a hráč je na správnou odpověď naveden. Po zvolení odpovědi byla hodnota otázky, jejíž výši určoval výsledek tzv. válcové hry, připsána do banku, a dále

bylo možné ve válcové hře pokračovat. Z průběhu zkoušky, který je zachycen v záznamu o provedené zkoušce č. j. 227213-2/2017-610000-61, vyplývá, že pomocí zařízení jsou provozovány hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Po vložení vkladu, zvolení výše sázky a otočení „válců“ docházelo k jejich automatickému zastavení a náhodnému přičtení nebo odečtení kreditu, tedy náhodným výhrám nebo prohram. Polohu a počet herních symbolů v jednotlivých aktivních herních liniích válců nebylo možné sázejícím jakýmkoli způsobem ovlivnit. Ředitel žalovaného citoval důvodovou zprávu k § 3 zákona o hazardních hrách, podle níž jsou předmětem právní úpravy i hazardní hry, které jsou založeny na kombinaci náhodného a znalostního či dovednostního principu. Konstatoval, že zařízení Q. je technickým zařízením obsluhovaným hráčem, na němž lze hrát hazardní hry s jednou herní pozicí ve smyslu § 43 zákona o hazardních hrách, přičemž tento druh hazardní hry podléhá povolení. Uvedl, že hra je koncipována tak, aby ji pochopil každý, a tudíž k jejímu pochopení není třeba speciálních znalostí. Pracovníci žalovaného absolvovali certifikovaný kurz organizovaný Generálním ředitelstvím cel, který je interním kvalifikačním předpokladem pro provádění kontrol v předmětné oblasti. Jejich znalosti přesahují úroveň běžného hráče po stránce technické i právní, a proto jsou schopni posoudit, zda je hra založena pouze na vědomostech, nebo obsahuje i princip náhody. Ke zprávě EZÚ žalovaný uvedl, že nehodnotí zařízení jako celek, ale pouze jeho část, neboť v něm není například popsána tzv. válcová hra či funkce nápovědy při vědomostní hře. Dále poukázal na to, že EZÚ se vymezil proti způsobu interpretace zprávy v tiskové zprávě ze dne 3. 7. 2015 zveřejněné na <http://ezu.cz/podali-jsme-trestni-oznameni/>, v níž konstatoval, že „*elektrotechnický zkušební ústav nikdy neprohlásil (nevydal inspekční certifikát), že zařízení kvízomat je či není technickým zařízením, spadajícím pod účinnost zákona č. 202/1990 Sb., protože předmětem inspekce byla pouze část zařízení „vědomostní kvíz“, a to znalostní soutěž. Odborné posouzení a osvědčování pověřenou autorizovanou osobou zařízení „vědomostní kvíz“ nikdy, nikdo u EZÚ neobjednal.*“ K namítanému zkrácení práva na spravedlivý proces žalovaný uvedl, že zadržení věci je předběžné opatření, kdy zadržená věc může sloužit jako důkazní prostředek ve správním řízení. Stále probíhá kontrola dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů. Po ukončení kontroly bude prostor pro případné námitky proti kontrolnímu zjištění. Otázka, zda došlo k přestupku, bude předmětem navazujícího správního řízení.

16. Součástí správního spisu je též fotodokumentace zařízení Q., náhled podmínek a pravidel vědomostní soutěže Q. a tisková zpráva EZÚ s názvem „Podali jsme trestní oznámení kvůli kvízomatům“ ke zneužívání inspekční zprávy EZÚ č. 303894-01/01, v níž EZÚ uvádí, že nikdy neprohlásil, že kvízomaty jsou či nejsou technickým zařízením spadajícím pod zákon o loteriích, neboť neprovedl inspekci celého zařízení, ale (na základě objednávky zákazníka) pouze části programového vybavení zařízení Vědomostní kvíz, která rozhoduje o přidělení otázky (printscreen obsahující tiskovou zprávu a záloha webové stránky <http://ezu.cz/podali-jsme-trestni-oznameni/> ze dne 25. 1. 2018).

Posouzení žalobních bodů

17. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že nebyla splněna podmínka pro zadržení věci, neboť hra provozovaná prostřednictvím zařízení není hazardní hrou ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách.
18. Podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách se hazardní hrou rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Zákon o hazardních hrách

zakazuje provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona (§ 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách].

19. Podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách je osoba pověřená dozorujícím orgánem povinna zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Podle § 121 odst. 4 věty první zákona o hazardních hrách zadržení věci trvá do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jejím propadnutí nebo zabrání, případně do doby, kdy bude prokázáno, že se nejedná o věc, v souvislosti s jejímž užíváním dochází k porušování tohoto zákona.
20. Zadržení zboží ani rozhodnutí o námitkách tedy nepředjímá meritorní vyřešení otázky, zda je v souvislosti s užíváním zadrženého zboží porušován zákon o hazardních hrách. Soudní přezkum rozhodnutí o námitkách proti zadržení věci má bránit případným excesům spočívajícím v zadržení věci, u níž neexistuje důvodné podezření z porušování zákona o hazardních hrách (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2014, č. j. 9 As 182/2014-76, který se týkal obdobného institutu zadržení zboží podezřelého z porušení práv k duševnímu vlastnictví dle zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2014).
21. Pro danou věc je tedy podstatné, zda existovalo *důvodné podezření*, že žalobkyně provozovala prostřednictvím předmětného zařízení hazardní hru ve smyslu zákona o hazardních hrách.
22. Soud na úvod poznamenává, že zadržením zařízení systému Q. se na základě obdobných žalobních námitek správní soudy již opakovaně zabývaly, a to ve výše uvedeném rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 30 Af 19/2017-60, rozsudku NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 As 171/2018-55, či v rozsudku Městského soudu v Praze ve věci žalobkyně ze dne 17. 1. 2020, č. j. 11 Af 2/2018-50. Soud neshledal důvod se v projednávané věci od závěrů vyslovených v těchto rozsudcích odchýlit.
23. Mírou náhody v definici hazardní hry podle zákona o loteriích se zabýval NSS již v rozsudku ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 150/2013-79, č. 3132/2014 Sb. NSS, v němž uvedl, že „[z]ákon o loteriích nikde nevymezuje, jaké procento náhody musí být ve hře zastoupeno, aby šlo ještě o loterii nebo jinou podobnou hru. Není stanoveno, zda se má míra náhody vyskytovat v převažující nebo v podstatné míře. Zcela jistě však náhoda musí být ve hře přítomna, a to v míře nezanedbatelné.“ Otázkou náhody u technických zařízení typu vědomostního kvízu se NSS zabýval v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32, v němž vysvětlil, že pro posouzení přítomnosti prvku náhody je rozhodující, jaký je průběh hry z pohledu jejího účastníka, tedy zda je při hraní přítomna nějaká jemu neznámá okolnost, kterou nemůže ovlivnit a která má vliv na výhru nebo prohru. Dále konstatoval, že považuje „za náhodu, tedy předem neznámou okolnost ovlivňující výhru či prohru, hodnotu přidělenou jednotlivým otázkám. Podstatné dle soudu je, že i přes správnou odpověď na položenou otázku může dojít k prohře, neboť v důsledku hodnoty přidělené otázce může dojít k situaci, kdy hodnota otázky je nižší než sázka na tuto otázku. [...] Na tom nic nemění ani skutečnost, že hráč může před učiněním sázky na jednotlivou otázku nahlédnout dopředu na její hodnotu a hru případně ukončit. Možnost takového postupu totiž jednak nic nemění na tom, že hodnota je otázce přidělována zcela náhodně, bez možnosti ovlivnění procesu přidělení hodnoty. Podstatné pak je, že hráči je takto odhalena hodnota nejbližší následující otázky, nikoli otázek dalších (hodnota je odhalována postupně vždy ve vztahu ke každé otázce); hráči tedy i přes plnou vědomost aktuální dílčí prohry jsou motivováni k pokračování ve hře onou neznámou okolností – hodnotou dalších (budoucích) otázek.“ Nejvyšší správní soud se v uvedených

rozsudcích sice zabýval posouzením přítomnosti prvku náhody dle § 1 odst. 2 zákona o loteriích, avšak tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na posouzení prvku náhody dle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Zákon o hazardních hrách též nestanoví, jaká míra náhody musí být ve hře či soutěži zastoupena, aby byla naplněna definice hazardní hry. Rovněž důvodová zpráva k § 3 zákona o hazardních hrách předpokládá, že „[n]áhoda nemusí být v hazardní hře zastoupena ve většinovém podílu, ale její podíl musí mít určitou váhu (není zanedbatelný) a musí ovlivňovat výsledek hry. Účelem tohoto zákona je ochrana sázejícího, a proto je nutno prvek náhody (tedy jeho míru zastoupení) vnímat právě z pohledu sázejícího (hráče). [...] Předmětem úpravy jsou tak i hazardní hry, které jsou založeny na kombinaci náhodného a znalostního či dovednostního principu.“ (srov. důvodovou zprávu k vládnímu návrhu zákona o hazardních hrách, Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna 2013 – 2017, sněmovní tisk 578/0, část č. 1/4, dostupná na www.psp.cz).

24. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že zjištěné skutečnosti o průběhu hry, které jsou popsány v napadeném rozhodnutí a které mají podklad v záznamu o průběhu zkoušky č. j. 227213-2/2017-610000-61, důvodně nasvědčují porušení zákona o hazardních hrách. Ze zjištění kontrolorů vyplývá, že při zvolené variantě hry neměl prvek náhody na výsledek hry (prohru výše vkladu) zanedbatelný vliv, neboť hodnota otázky byla určována výsledkem tzv. válcové hry, jejíž výsledek nemohl hráč ovlivnit. Po vložení vkladu, zvolení výše sázky a roztočení válců stisknutím tlačítka „auto start“ docházelo k jejich automatickému zastavování, přičemž polohu a počet herních symbolů v jednotlivých aktivních herních liniích, která dle tabulky výher vyobrazených na zařízení určovala případnou výhru či prohru, nebylo možné ovlivnit. V případě docílení výherní kombinace se vyhraná částka připsala do „hodnoty odložených otázek“ a hra automaticky pokračovala roztočením válců. Po vyčerpání připsaného kreditu daného hodnotou vložené bankovky 100 Kč, zvolení „Odložených otázek“ a tlačítka „Risk jediná otázka“ byla položena vědomostní otázka se dvěma možnostmi, přičemž stisknutím tlačítka „náповěda“ se zobrazila procentuální správnost možností. Nebylo tedy třeba žádných vědomostí. Po zvolení správné odpovědi byla hodnota otázky určená výsledkem válcové hry připsána do výherního banku a bylo možné dále pokračovat ve válcové hře. Průběh hry se takto několikrát opakoval do prohry na počátku vložené částky 100 Kč. Při hře zvolené při provedené zkoušce byl tedy výsledek hry závislý na okolnostech hráči neznámých – z pohledu hráče náhodným výsledkem válcové hry, který určoval hodnotu otázky, a tedy výhru či prohru. Soud poznamenává, že za prohru je třeba považovat i situaci, kdy hráč získává částku nižší, než byl jeho vklad. Ze záznamu o provedení zkoušky vyplývá, že v závislosti na výsledku tzv. válcové hry, kterou hráč nemohl ovlivnit, došlo po několika opakováních téže hry k prohře celé na počátku vložené částky. Na základě výše uvedeného lze konstatovat existenci důvodného podezření, že o výhře nebo prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost, tedy že předmětné zařízení sloužilo k provozování hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách.
25. Ředitel žalovaného v napadeném rozhodnutí vysvětlil, jakým způsobem dospěli kontroloři žalovaného k závěru o existenci důvodného podezření, že v souvislosti s užíváním předmětného zařízení dochází k porušení zákona o hazardních hrách. Žalobkyně v žalobě v podstatě pouze opakuje námitku, že vědomostní kvíz realizovaný prostřednictvím předmětného zařízení nesplňuje znak náhody, kterou uplatnila proti uloženému opatření o zadržení věci, a nereaguje na argumentaci žalovaného, který se v napadeném rozhodnutí s touto námitkou dostatečně a přezkoumatelně vypořádal.

26. Pokud žalobkyně namítala, že z obsahu napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem probíhala kontrolní hra, soud uvádí, že z odůvodnění na straně 5 až 6 napadeného rozhodnutí je tato skutečnost zřejmá. V napadeném rozhodnutí jsou uvedena podstatná skutková zjištění ohledně průběhu zkušební hry, na nichž byl založen závěr o naplnění podmínek pro zadržení zboží. Ředitel žalovaného též odkázal na popis průběhu celé zkoušky v záznamu o provedené zkoušce, jenž tvořil přílohu úředního záznamu o zadržení věci, který byl podkladem napadeného rozhodnutí. V něm byl průběh hry podrobně zachycen. Dle názoru soudu nebylo nezbytné celý popis hry v napadeném rozhodnutí opisovat. Soud se tedy neztotožnil s námitkou žalobkyně, že z napadeného rozhodnutí nebylo vůbec zřejmé, jak probíhala kontrolní hra, a napadené rozhodnutí neshledal z tohoto důvodu nepřezkoumatelným. Pro posouzení věci (závěr o existenci důvodných pochybností) není rozhodné, kolik otázek bylo celkem odpovězeno, ani jaká byla hodnota jednotlivých otázek. Z obsahu záznamu vyplývá, že v záznamu popsany průběh hry se několikrát opakoval, přičemž v každé hře byla po vyčerpání kreditu zvolena vždy jediná otázka a správná odpověď s využitím nápovědy. Žalobkyně, které je nepochybně fungování zařízení známo, měla možnost uvést, jak přesně zvolená hra funguje, a vysvětlit, proč má za to, že v této hře není prvek náhody v nezanedbatelné míře přítomen. Žalobkyně však žádné konkrétní námitky ani v podané žalobě neuplatnila. Soud pro úplnost poznamenává, že již úřední záznam o zadržení zboží odkazoval na záznam o provedené zkoušce, který byl jeho přílohou, a žalobkyni tedy nic nebránilo na popis průběhu zkušební hry reagovat již v námitkách dle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách.
27. Soud též souhlasí s ředitelem žalovaného, že žalobkyní předložená zpráva EZÚ sama o sobě nevyvrací důvodné pochybnosti a nedokládá, že zařízení, které bylo zadrženo, nespadá pod definici hazardní hry podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Jak vysvětlil ředitel žalovaného, ze zprávy EZÚ neplyne, že by předmětem posouzení bylo zařízení Q. jako celek ve stavu ke dni zadržení. Zpráva zmiňuje pouze algoritmus využívaný zařízením „Systém pro znalostní soutěž Q.“ a nepopisuje např. tzv. válcovou hru nebo funkci nápovědy při vědomostní hře. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že zpráva EZÚ nemohla z těchto důvodů vyvrátit důvodné pochybnosti, které založila provedená zkouška zařízení, neboť neobsahuje komplexní posouzení celého zařízení. Ředitel žalovaného dostatečně reagoval na námitky žalobkyně, v nichž odkazovala na zprávu EZÚ, a napadené rozhodnutí proto nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně v žalobě neuplatnila žádné konkrétní námitky, které by byly způsobilé posouzení ředitele žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí relevantně zpochybnit. Soud nespatřuje nezákonnost ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v poukazu žalovaného na tiskovou zprávu EZÚ, v níž EZÚ upozorňoval, že v obdobné věci týkající se zařízení „Vědomostní kvíz“ v inspekční zprávě posuzoval pouze část programového vybavení zařízení, a nikoli celé zařízení, jehož odborné posouzení si u něj nikdo neobjednal, a na následnou desinterpretaci výstupů této inspekční zprávy. Soud poznamenává, že obdobně nahlížel na zprávu EZÚ č. 305042-01/01 a tiskovou zprávu EZÚ k inspekční zprávě č. 303894-01/01 též Krajský soud v Plzni v rozsudku č. j. 30 Af 19/2017-60, a NSS v rozsudku č. j. 10 As 171/2018-55, na jejichž závěry soud odkazuje.
28. K námitce laického posouzení zařízení pracovníky žalovaného soud předně uvádí, že posouzení nelze považovat za laické. Žalovaný je orgánem státní správy, jemuž byla zákonem o hazardních hrách svěřena pravomoc vykonávat dozor nad dodržováním tohoto

zákonu a projednávat přestupky v oblasti hazardních her (§ 116 zákona o hazardních hrách). Jestliže je zákonem orgánu státní správy svěřena určitá pravomoc, je třeba vycházet z toho, že je dostatečně personálně a odborně vybaven, aby mohl svou pravomoc vykonávat. V daném případě nebyl, a to ani v návaznosti na předloženou zprávu EZÚ, k níž se soud vyjádřil výše, důvod zadávat zpracování znaleckého posudku. Jak konstatoval NSS v rozsudku dne 14. 11. 2019, č. j. 10 As 171/2018-55, jednak by to ve fázi vyřizování námitek proti opatření o zadržení věci bylo neúčelné a v rozporu s účelem předběžného opatření o zadržení věci, především však ustanovení znalce zpravidla není nutné ani k posouzení sporné otázky ve správním řízení. Pro posouzení přítomnosti prvku náhody je totiž rozhodující, jaký je průběh hry z pohledu hráče a jak se technická zařízení projevují „navenek“, nikoli fungování hardwarového či softwarového vybavení herních zařízení (viz rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32). Průběh hry a jak se technické zařízení projevuje navenek byli schopni pracovníci žalovaného pro účely zadržení zboží dostatečně posoudit na základě provedené zkoušky bez zvláštních odborných znalostí. Jak bylo výše uvedeno, na základě provedené zkoušky lze podezření, že v souvislosti s užíváním zařízení dochází k porušování zákona o hazardních hrách, za důvodné. Podmínka pro zadržení věci dle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách byla tedy splněna. Pro zadržení věci je dostačující, existuje-li důvodný předpoklad, že hra provozovaná na herním zařízení je hazardní hrou ve smyslu zákona o hazardních hrách, a současně nebylo předloženo povolení k provozování hazardní hry (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2019, č. j. 29 A 150/2019-87). Otázka, zda podezření bude následně potvrzeno nebo vyvráceno, bude řešena v navazujícím správním řízení.

29. Soud s ohledem na výše uvedené neshledal závěry napadeného rozhodnutí nepodložené ani nesprávné.
30. Pokud žalobkyně upozorňuje na nález Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, k otázce dvojího možného výkladu veřejnoprávní normy, soud tuto námitku nepovažuje za řádně uplatněný žalobní bod, neboť žalobkyně neuvedla, v čem spatřuje rozpor napadeného rozhodnutí s principem *in dubio pro libertate*. Pro úplnost poznamenává, že v projednávané věci nejsou naplněny předpoklady pro aplikaci této zásady, neboť nenastal stav, kdy by panovaly pochybnosti ohledně výkladu aplikovaných ustanovení zákona o hazardních hrách. Skutečnost, že žalobkyně s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neznamená, že došlo k porušení principu *in dubio pro libertate*.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

31. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Soud ve věci neprováděl dokazování, neboť zpráva EZÚ, na kterou poukazuje žalobkyně, je součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z něhož vycházel. Obsah správního spisu není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému dle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.

předsedkyně senátu